

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
Secția Litigii de Muncă
și Asigurări Sociale
DOSAR NR.

Operator 2928

ÎNCHEIERE

Camera de Consiliu din data de 17 octombrie 2024

Curtea constituită din:

Președinte:

Judecător:

Grefier:

S-a luat în examinare, pentru soluționare, sesizarea formulată de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind îndreptarea erorilor materiale strecurate în încheierea de ședință din data de 25.09.2024, pronunțată de Curtea de Apel în dosarul nr., în apelul declarat de către apelantul-pârât împotriva sentinței civile nr., pronunțată de Tribunalul în dosar nr., în contradictoriu cu intimații-reclamanți

Fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, Curtea rămâne în pronunțare pe sesizarea privind îndreptarea erorilor materiale strecurate în încheierea de ședință din data de 25.09.2024, pronunțată de Curtea de Apel în dosarul nr.

CURTEA,

Analizând actele dosarului, reține următoarele:

Conform art. 442 alin. 1 C.pr.civ. „Erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale cuprinse în hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu ori la cerere.”

Constatând că prin adresa Înaltei Curți de Casație și Justiție înregistrată sub nr., s-a solicitat de către instanța supremă complinirea unor elemente omise în încheierea de sesizare, respectiv cele privind îndeplinirea condiției ca de soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă chestiunea de drept a cărei lămurire de cere și cea referitoare la condiția ca problema de drept să nu fi fost anterior dezlegată de Înalta Curte de Casare și Justiție, precum și aceea potrivit căreia problema de drept incidentă să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, Curtea va dispune îndreptarea erorii materiale, în sensul completării respectivei omisiuni, sens în care considerentele încheierii de ședință din data de 25.09.2024 se vor completa cu următoarele considerente:

„Analiza admisibilității sesizării:

Prin OUG nr. 62/2024 legiuitorul a instituit o procedură distinctă de dispozițiile art. 519 - 521 din Codul de procedură civilă privind sesizarea Înaltei Curți de Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

Art. 2 alin. 1 din OUG 62/2024 stabilește următoarele condiții care trebuie îndeplinite în pentru sesizarea Înaltei Curți de Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: procesul în curs să privească stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept în discuție, iar această chestiune de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Instanța de apel constată că sunt îndeplinite condițiile enunțate anterior, respectiv prezentul litigiu privește stabilirea și plata drepturilor bănești ale unor persoane ale căror drepturi salariale sunt stabilite în temeiul Legii nr. 153/2017, iar până la prezenta dată Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior asupra chestiunii de drept și aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Spre deosebire de reglementarea de drept comun din Codul de Procedură civilă, OUG 62/2024 nu mai impune condiția ca chestiunea de drept să fie nouă, ci doar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra acesteia, astfel încât existența unei practici anterioare nu poate duce la înlăturarea obligației de a formula o sesizare potrivit dispozițiilor art. 2 din OUG nr. 62/2024.

Suplimentar, instanța de apel arată următoarele:

„În ceea ce privește îndeplinirea condiției ca de soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă chestiunea de drept a cărei lămurire de cere, Curtea reține următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș în data de 15.12.2022, sub nr., reclamantii au chemat în judecată pârâtul, pentru că, prin hotărârea pe care o va pronunța, să se dispună, în principal, obligarea pârâtului la acordarea voucherelor de vacanță cuvenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020 (01.01.2019-31.12.2020) și, în subsidiar, obligarea pârâtului la plata indemnizației de vacanță acordată sub forma voucherelor de vacanță cuvenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020 (01.01.2019 - 31.12.2020).

În motivare, reclamantii au arătat, în esență, că au fost angajații pârâtului și în perioada anilor 2019-2020 (01.01.2019 - 31.12.2020) și-au desfășurat activitatea în cadrul unității sanitare.

Având în vedere prevederile OUG 8/2009 așa cum a fost modificată, precum și a celorlalte acte normative prin care s-a dispus modificarea și completarea acesteia, reclamantii în calitate de salariați au avut dreptul, iar pârâtul obligația de a acorda vouchere de vacanță pentru perioada 01.01.2019 - 31.12.2020.

Prin prisma succesiunii actelor normative apărute în completarea și modificarea OUG 8/2009, s-a solicitat să se aprecieze că pârâtul fiind o instituție publică de subordonare locală, obligația sa de a acorda vouchere de vacanță pentru anii 2019-2020 a devenit imperativă, fiind înlăturată condiționarea bugetară (OUG 8/2009 modificată de OUG 107/2018). Astfel, obligația impusă pârâtului angajator, instituție publică, de a

acorda voucherele de vacanță, a devenit imperativă, întrucât a fost înlăturată condiționarea bugetară deoarece instituțiile publice, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, au acordat anual în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2020, vouchere de vacanță pentru fiecare salariat.

Pârâtul a susținut că, potrivit interpretării art. 1 din OUG nr.8/2009, legiuitorul a instituit un drept în beneficiul angajatului - personal încadrat în unități bugetare, însă acest drept nu este unul pur și simplu, ci condiționat, deoarece acordarea primelor de vacanță, sub forma voucherelor de vacanță, nu se poate realiza decât în condițiile legii, în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat, sau după caz, în bugetele locale art. 1 alin.3 și 4 din OUG nr.8/2009 .

Dreptul la vouchere de vacanță nu reprezintă un drept fundamental, ci un beneficiu acordat anumitor categorii socio-profesionale, în funcție de resursele financiare alocate. Suplimentar, a arătat că, în raport de situația financiară a unității, trebuie a se ține cont și de prevederile art.14 alin.8 din Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale potrivit căreia, ordonatorii de credite au obligația ca în execuția bugetelor prevăzute la art. 1 alin.2 să asigure achitarea plăților restante prevăzute la alin.6, precum și a plăților restante rezultate în cursul anului curent. Ordonatorii de credite pot face noi angajamente legale, în limita prevederilor bugetare aprobate, numai după stingerea plăților restante înregistrate la finele anului anterior, respectiv a arrieratelor din execuția anului curent, cu excepția celor provenite din neacordarea sumelor cuvenite conform contractelor de finanțare a proiectelor derulate prin programe naționale.

Chestiunea de drept ce necesită interpretare este „dacă dispozițiile art. 1 alin. 2 din OUG nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță cuvenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020 (01.01.2019-31.12.2020) și, în subsidiar, plata indemnizației de vacanță acordată sub forma voucherelor de vacanță cuvenite și neacordate, aferentă anilor 2019-2020 (01.01.2019 - 31.12.2020) astfel cum au fost modificate prin art. I din OUG nr. 107/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, coroborate cu dispozițiile art. 12 alin. 2 și 3 din H.G. nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță sunt aplicabile/vizează personalul contractual din cadrul pentru perioada 2019-2020, în condițiile în care angajatorul nu a prevăzut sume în buget cu această destinație?”.

Soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, deoarece reclamantul susține că, raportat la perioada solicitată prin cererea de chemare în judecată, 01.01.2019 – 31.12.2020, contravaloarea voucherelor de vacanță li se cuvine în mod imperativ, acordarea acestora nemaifiind condiționată de prevederea acestor sume în bugetul angajatorului, această solicitare reprezentând obiectul cererii de chemare în judecată formulată.”

„În ceea ce privește condiția ca problema de drept să nu fi fost anterior dezlegată de Înalta Curte de Casare și Justiție și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, Curtea constată că din verificările efectuate, asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Este adevărat că prin decizia nr. 39/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, raportat la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014 și art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013, aprobată prin Legea nr. 168/2014, dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice."

În considerentele acesteia s-a reținut că existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma tichetelor/voucherelor de vacanță este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație, după cum urmează:

„63. Aceasta, spre deosebire de angajatorii din sectorul privat, în privința cărora norma [art. 1 alin. (1)] este dispozitivă, respectiv "pot acorda", în condițiile legii, bonuri de valoare sub forma voucherelor de vacanță, înțelegându-se că pentru angajator dispoziția legală instituie o facultate și nu o obligație, în timp ce pentru angajat generează doar o vocație la dobândirea dreptului, a cărui existență depinde de negocierea sa colectivă sau individuală.

64. Formula legislativă fermă regăsită în conținutul normei art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 - "acordă" -, în opoziție cu cea dispozitivă din conținutul art. 1 alin. (1) și art. 1¹ din același act normativ - "pot acorda" - determină concluzia neîndoieabilă în sensul că, în sfera raporturilor de muncă ce apar la nivelul angajatorului instituție publică centrală și/sau locală, se instituie un veritabil drept în beneficiul angajatului - personal încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă în cadrul unei unități bugetare. Acest drept nu este însă unul pur și simplu, ci este unul condiționat deoarece, potrivit aceleiași norme a art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008, acordarea primelor de vacanță sub forma voucherelor de vacanță nu se poate realiza decât "în condițiile legii".

65. Aceste condiții sunt descrise în conținutul art. 1 alin. (3) și (4) din același act normativ pentru unitățile din domeniul bugetar, prin aceea că voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, iar nivelul lor maxim poate reprezenta contravaloarea a 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, pentru un salariat, în decursul unui an fiscal.

66. Așadar, existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma tichetelor/voucherelor de vacanță este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație.

67. Ori de câte ori, prin legile de salarizare din sectorul bugetar ori de instituire a unor măsuri în domeniul bugetar s-a dispus - în mod similar dispozițiilor art. 15 alin. (2) al art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru anul 2012, ale art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 pentru anul 2013, ale art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 pentru anul 2014 - că, în bugetele pe anii respectivi ale instituțiilor publice centrale și locale, nu se prevăd sume pentru acordarea tichetelor de vacanță personalului din cadrul acestora se înțelege că cerința legală a existenței alocării bugetare nu a fost îndeplinită.

68. Or, în absența condiției legale, nu se poate vorbi despre existența dreptului angajatului instituției publice la acordarea tichetelor/voucherelor de vacanță și nici despre existența obligației corelative a angajatorului - instituție publică centrală sau locală, de a acorda astfel de beneficii sau drepturi suplimentare."

Având în vedere aspectul potrivit căruia perioada de referință analizată prin decizia nr. 39/2017 de Înalta Curte de Casație și Justiție vizează anii 2012 - 2014, iar pretențiile reclamantilor din dosarul nr. vizează intervalul 01.01.2019 – 31.12.2020, instanța de trimitere apreciază că asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, prin urmare, este îndeplinită această cerință.”

Constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, în temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu soluționarea următoarei chestiuni de drept: „dacă dispozițiile art. 1 alin. 2 din OUG nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță convenite și neacordate, aferente anilor 2019-2020 (01.01.2019-31.12.2020) și, în subsidiar, plata indemnizației de vacanță acordată sub forma voucherelor de vacanță convenite și neacordate, aferentă anilor 2019-2020 (01.01.2019 - 31.12.2020) astfel cum au fost modificate prin art. I din OUG nr. 107/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, coroborate cu dispozițiile art. 12 alin. 2 și 3 din H.G. nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță sunt aplicabile/vizează personalul contractual din cadrul pentru perioada 2019-2020, în condițiile în care angajatorul nu a prevăzut sume în buget cu această destinație.”

În opinia instanței de trimitere, în ceea ce privește anii 2019 și 2020, având în vedere modificările aduse textelor legale incidente prin OUG nr. 107/2018, Curtea constată că obligația impusă angajatorului, instituție publică, de a acorda voucherele de vacanță a devenit imperativă, fiind înlăturată condiționarea bugetară: instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. 1 pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. 1 pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 – 31 decembrie 2020, vouchere de vacanță în cuantum de 1450 lei pentru un salariat.

Pentru toate aceste motive, Curtea va admite sesizarea privind îndreptarea erorilor materiale strecurate în încheierea de ședință din data de 25.09.2024 pronunțată în dosarul nr. și va dispune îndreptarea erorii materiale, conform considerentelor expuse.

DISPUNE:

Admite sesizarea privind îndreptarea erorilor materiale strecurate în încheiere de ședință din data de 25.09.2024 pronunțată în dosarul nr.

Dispune îndreptarea erorii materiale, în sensul completării elementelor omise, necesare soluționării sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Fără cale de atac.

Pronunțată, azi, 17.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,

.....

JUDECĂTOR,

.....

GREFIER,

.....

Red. / 17.10.2024
Tehnored. / 2024